

тава и болезнено усеща *граница*, но тя дори хипертрофира в безднено увеличаща водна повърхност. И, ако проявим повече коректност към творбите на Яворов, трябва да уточним, че *граница* са не *вечните води* – напротив, те са мамещата другост отвъд безграничието, към което скованото от собствена си идентичност съзнание е напразно устремено. То не е в състояние да достигне *другостта*, тъй като самото негово наличие се явява *граница* – бариера срещу не-съзнаваното, не-уникалното, не-търсещото, не-артикулируемото и т.н.

Първата творба на поета, съдържаща симптоматично прокарана *граница* (преграда, бариера, стена) е стихотворението „Пред тъмничний зид“ (1896). Говорим за симптоматична, а не спорадично явила се *граница*, тъй като чрез проследяването на деиктичната опозиция *тук* – *там* в ранната Яворова поезия можем да наблюдаваме непосредственото ѝ задаване, нейното потенциално, ала сигурно оформяне в поетовата мисловност (или проникването на Яворовата мисловност от един глобален концепт). Веднага трябва да изтъкнем особено важната функция на предлога *пред*. (Лирическият герой на Яворов аксиоматично ще се озовава *пред* или *срещу* своята преграда: „Павлета делия и Павлетица млада“, „Две хубави очи“, „Ледена стена“, „Чудовище“, „Угасна слънце“. Състояние, характерно за положеността на Яворовите лирически персонажи: „Сами една *пред* друга, / сами една за друга в жажда и притома...“ („Сенки“); „и тръпнем *пред* безмълвните им бездни.“ („Нирвана“); „загадка бездънна *пред* слабия взор“ („Към върха“); „*пред* мен / въздъхна нош и вече се не съмна.“ („Маска“)) (подч. м. Б. Д.).

Непременно трябва да отбележим и това, че преградата в „Пред тъмничний зид“ съвсем не е равнозначна на битово-трафаретен образ или, – както е характерно за късните текстове на поета („Нощ“, „Шепот насаме“ III, „В часа на синята мъгла“), – още с въвеждането си в текста битовото разкрива своята условност: зад битовия знак проглежда втори, символичен план на